Хвилька трівожної мовчаики — свиснула стріла — і заревів зьвірь, мов скажеиий кииувши собою взад. І хоть через те щез віи ловцям з очий, скривши ся за купою вивертів, то ревіт його не втихав і не втихало скажеие шеметанє.

— Далї за иим! — крикнув Тугар Вовк і кииув ся до щілиии, кудою щез медвідь. Рівиочасио два бояри вже видрапали ся були на верх виверту, вже попідиимали свої ратища і старались дати їм відповідний розмах, аби докоиати зьвіря. Тугар Вовк, стоячи в щіличиї, пустив у нього другою стрілою. Зьвірь заревів ще дужше і кииув ся втїкати, але очи його заплили кровю, віи не міг зиайти виходу і розщибав собою о дерева. Ратище одиого бояриив впилось йому між ребра, але не завдало смертельної рани. Дикий рик раиеиого медведя розлягав ся чим раз дужше. В розпуці віи підводив ся на задиї лапи, обтирав собі кров з очий, рвав і кидав галузєм наперед себе, але дарма; одио його око прошиблеие було стрілою, а друге раз-у-раз запливало кровю иа ново.

Шемечучись иа осліп довкола, зьвірь наближив ся знов до Тугара Вовка. Той відкииув лук і причаївши ся за виваленим кореием ухопив обіруч свій важкий топір, і коли медвідь мацаючи добирав ся до знайомої собі щілини, віи з усього розмаху цюкнув його з гори в голову, аж череп розколов ся иа двоє, мов розбита тиква. Бризиув кровавий мозок иа бояриив, і тихо, без рику повалив ся зьвірь до долу. Радісио заревли труби бояр на зиак першої побіди

Зьвіря витягиено з поміж вивертів і обдерто зі шкіри. Тодї бояри рушили дальше, в гущавиину. Сонце вже підиялось на небі і меркотїло крізь гиляки, мов скісиі золоті нитки та пасма. Ловції йшли тепер геть-геть веселїйше, перехвалюючи ся своєю відвагою й силою.

— Хоч я лише вовк, дрібиа зьвірюка, то все ще дам раду тухольському медведеви! — говорив Тугар Вовк, радіючи.

Максим Беркут слухав тих перехвалок і сам ие зиав, чому йому жаль зробило ся тухольського медведя.

— Що-ж, — сказав віи, — дурна зьвірюка, той медвідь, самотою держить ся. Як би воии зібрались до купи, то хто зиає, чи й стадо вовків дало би їм раду.

Тугар позириув иа иього гиївио, але ие сказав иїчого. Ловції обережно поступали дальше, драпаючись по вивертах, перескакуючи з пия иа пень, западаючи иераз по пояс у порохио та ломи.

Посеред тих звалищ величиьої природи видиїли ся подекуди медведячі стежки, протоптаиі від давиїх давеи, вузкі але добре втоптаиі, густо засїяиі вибіленими кістками баранів, олеиїв та всякої иьшої зьвіриии. Максим держав ся тепер по заду бо-